

Александър Сосновски

РУДОЛФ ХЕС:
ТАЙНИЯТ ПЛАН НА ЧЪРЧИЛ

София, 2023

Преводът е направен по изданието
„ГЕСС“

Тайный план Черчилля
Издательство „Питер“, 2022

© Александр Сосновский, 2022

© Издателство „Изток-Запад“, 2023

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Райко Попов, превод, 2023

ISBN 978-619-01-1268-6

Александър Сосновски

**РУДОЛФ ХЕС:
ТАЙНИЯТ ПЛАН
НА ЧЪРЧИЛ**

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава 1.	17 август 1987 г., Берлин	11
Глава 2.	Ноември 1991 г., Генералното консулство на СССР в Берлин	15
Глава 3.	25 април 1941 г. Хитлер разрешава операция „Хес“	19
Глава 4.	Берлин. Нотите на Вагнер	24
Глава 5.	Берлин, 1991 г. Признанието на полковник Бърд	28
Глава 6.	Лондон. Отделът на МИ-6	36
Глава 7.	Щаб-квартирата на Сталин. Краят на май 1941 г.	40
Глава 8.	Тайната на Хес. Май 1941 г.	45
Глава 9.	Цюрих, 1991 г. Кой сте вие, Уили?	50
Глава 10.	9 май 1941 г. Фюрерът не вярва на никого	53
Глава 11.	Кафене „Кранцлер“. Ноември 1991 г. Санитарят на Хес	56
Глава 12.	Германия. 10 май 1941 г. „Месершмит“ за Хес	61
Глава 13.	10 май 1941 г. Кабинетът на Хитлер	64
Глава 14.	10 май 1941 г. Самолетът на Хес над Шотландия	66
Глава 15.	10 май 1941 г. Чърчил не вярва на Хес	69
Глава 16.	Декември 1941 г. Синът на Хес открива картите	72

Глава 17. Агент Уили се среща с Густав	81
Глава 18. 18 май 1941 г. Сталин е недоволен	83
Глава 19. 20 август 1987 г. Шарите. Аутопсия на тялото на Хес	86
Глава 20. 28 май 1941 г. Супата на Хитлер	92
Глава 21. С Хес се занимава профайлър	94
Глава 22. Хитлер порицава Борман	101
Глава 23. Сталин е доволен. Февруари 1944 г.	106
Глава 24. Киносалонът на Чърчил. 1944 г.	109
Глава 25. Конспиративната квартира на британското контраразузнаване	112
Глава 26. 1992 г. Опасното пътуване	118
Глава 27. Швейцария. Задържането на Роман	124
Глава 28. Цюрих. Летището	126
Глава 29. Октомври 1944 г. Щаб-квартирата на Сталин	128
Глава 30. Разпитът	133
Глава 31. Хотелът. Цюрих	137
Глава 32. Кръчмата „Хакс“	139
Глава 33. Транспортът на Хитлер	142
Глава 34. Хотелът. Цюрих	150
Глава 35. Следенето	153
Глава 36. Февруари 1947 г. Щаб-квартирата на Сталин	155
Глава 37. Откъсване от следенето е възможно...	159
Глава 38. Полетът Цюрих–Берлин	161

Глава 39. Саймън е в опасност	163
Глава 40. 17 август 1993 г. Микрофилмът	165
Глава 41. Берлин 1993 г. Разчитането	168
Глава 42. Май 1941 г. Чърчил и Хес	171
Глава 43. Лондон. Заповед да се закрие планът „Хес“	175
Глава 44. 17 август 1987 г. Затворът „Шпандау“	176
Отзиви за книгата	179
За автора	183

**Рудолф Хес:
ТАЙНИЯТ ПЛАН
НА ЧЪРЧИЛ**

ГЛАВА 1

17 август 1987 г., Берлин

Телетайп: Днес в затвора „Шпандау“ се самоуби Рудолф Хес – заместник на Хитлер и ръководител на НСДАП; 93-годишният нацист се обеси на кабел от електрическа лампа.*

Абдула бързо прехвърляше зърната на жълтата броеница в ръцете си. Високата ограда, зад която се виждаше постройка от червени тухли, имаше само един вход, изглеждащ по-скоро като амбразурата на гигантски дот. На всеки петдесет метра в оградата беше вградена стражева кула, на която стояха войници, въоръжени с картечници. Пазачите бяха по двойки – по един за всяка страна. Те стояха на кулата гръб до гръб и внимателно оглеждаха територията на затвора.

Масивната сграда от червени тухли, заобиколена от висока ограда с два реда бодлива тел на самия връх, бе преустроена за специалните нужди на Нюрнбергския трибунал. По решение на трибунала тя стана мястото за задържане на осъдените нацистки престъпници – Балдур фон Ширах, адмирал Дьониц и др. Седем в списъка на затворниците беше Рудолф Хес, заместник на Хитлер в

* NSDAP (Националсоциалистическа германска работническа партия) – крайнодясна политическа партия в Германия, основана през 1920 г. от А. Декслер и ръководена през по-голяма част от съществуването ѝ от Адолф Хитлер. [Всички бележки без изрично отбелязаните са на преводача.]

НСДАП, осъден на доживотен затвор. Именно с него дълги години работеше тунизиецът Абдула, от години живеещ в следвоенна Германия.

Абдула беше личният санитар на Рудолф Хес и знаеше медицинското досие на своя пациент наизуст. Всъщност той стана доверено лице на престарелия нацист.

Абдула стоеше вече няколко минути, а вратата все още не се отваряше. Това се случваше понякога, когато охраната не бързаше да се откаже от чаеното си парти и не обръщаше внимание на посетителите на входа. Тогава се налагаше да се изчака.

Абдула натисна няколко пъти бутона на звънеца, но не последва реакция Той натисна звънеца отново, този път без да пуска ръката си. Прозорецът се отвори.

– Какво искаш? Върви си у дома – измърмори пазачът.

– Отвори ми! – Абдула наклони лице към прозореца и каза рязко и членоразделно: – Трябва да отида при Хес. Обадиха ми се, че е зле!

– Върви си вкъщи – сопна му се лениво войникът.

– Отвори ми бързо! Не ме ли чу? Повикаха ме при Хес, той се нуждае от моята помощ.

– Хайде, върви, идиот такъв! – почти весело му подвигна пазачът и все пак отвори входната врата.

Тежката, метална, боядисана в зеленикаво-сиво врата протяжно изскърца.

Абу навря в лицето на пазача пропуска си с дебела червена ивица, върху която ясно се виждаше думата *ERLAUBT* (разрешено), и изтича до градинската къща, където Хес обикновено седеше през деня.

Довеждаха Хес тук веднага след закуска, около седем часа сутринта. Той влизаше в къщата, санитарят или пазачът му помагаша да съблече сивото си палто, което той носеше дори през лятото. Хес сядаше на дървен стол и започваше да разглежда кар-

тата на лунното небе, която беше закачена на стената срещу масата. По това време той се затваряше в себе си, не отговаряше на въпроси и охраната, знаейки това, просто го оставяше на мира. Пазачите излизаха на верандата и, ако времето позволяваше, пушеха там с часове, от време на време поглеждайки в къщата: всичко наред ли е с Хес?

Така минаваха годините и порядъчният Абдула отдавна беше свикнал с този ред, намирайки в него особен чар – спокойно, дори приятно протичане на времето. Понякога Хес му разказваше нещо и на Абдула му беше много интересно. Хес говореше ясно, с цели изречения и беше трудно да се повярва, че е вече над деветдесетте.

Абдула отвори вратата и видя пазача да се навежда над тялото на Хес. Хес беше облечен в дългото си палто, ръцете му бяха разперени настрани, а лицето му – покрито с някакъв парцал. Виждаше се как пазачът му прави изкуствено дишане. Ризата на войника беше разтворена, а лицето му обляно в пот. Абдула го бутна с ръка:

– Махай се, пусни ме!

Пазачът изкрещя с истеричен глас:

– Свинята е мъртва!

Санитарят го отблъсна от тялото на Хес.

– Обадете се на директора, спешно! – изсъска той в лицето на пазача.

Войникът излезе на бегом и Абдула започна умело да прави индиректен сърдечен масаж на Хес. Затворникът не даваше признаци на живот. Абу постави двете си ръце на врата на Хес, за да усети пулс.

– Край! Безполезно е. Той си излежа своето – Хес е мъртъв – произнесе той с равен глас след няколко минути.

Абдула седна на близкия стол и се обърна към тялото на Хес. По лицето му нямаше следи от съжаление и само заострените

скули издаваха напрежение. Извади малък бележник и молив от санитарната си чанта и започна да рисува нещо, после спря и отново погледна към тялото. Устните на Абдула се размърдаха и тихо произнесоха нещо. В гърлената арабска реч можеха да се доловят последните думи на възпоменателната молитва, изречени отчетливо и високо: „Уа-нах-ну биласар“.

След това той внимателно сгъна бележника и го пхна в джоба на гърдите си.

ГЛАВА 2

Ноември 1991 г., Генералното консулство на СССР в Берлин

В консулството, чийто монументален комплекс от сгради от едната си страна завършваше на Унтер ден Линден, почти опирайки в Бранденбургската врата, даваха прием по случай честването на 7 ноември*.

Роман се приближи до входа, извади паспорта си и разпечатаната покана за приема и ги подаде с една ръка на охраната на входа. Проверката отне няколко секунди. Роман влезе в сградата на консулството и се изкачи по стълбите към заседателната зала, където вече бяха подредени масите с напитки и храна. Взе си чаша водка и бавно започна да разглежда гостите и красивата стая.

Почти веднага към него се доближи мъж на средна възраст със сива коса. Той вдигна чашата си, отправяйки му мълчалива покана да отпие. Роман охотно се обърна към него, вдигна в отговор своята чаша и заговори на немски със силен руски акцент, наблюдайки на звука „р“:

– *Prost**!*

Мъжът се засмя тихо в отговор и отпи няколко глътки.

– Здравейте, името ми е Бърд, Юджийн Бърд.

– Съдейки по името ви, май не сте германец?

* Официален празник в СССР в чест на Великата октомврийска социалистическа революция.

** Наздраве!

– Да, разбира се, аз съм американец. Толкова години в Германия, но акцентът ми остава... Но и вие имате акцент, също не сте германец? Чух ви да говорите на руски и се замислих кой сте. От посолството или гост?

Роман изслуша с интерес скоропоговорката, кимна и на свой ред отпи от чашата си.

– Какво кара един американец да живее не в страната на неограничените възможности, а в сухата, педантична и мрачна Германия?

– О, това е дълга история. Живея тук от трийсет години. Жена ми е германка и имам хубава къща тук, в Берлин. А вие? Лекар ли сте? Имате толкова много познати.

Роман се засмя високо и заразително.

– Почти познахте, но лекувам души. Аз съм журналист. Не мога да се оплача, но понякога е скучновато. Интересните истории напоследък са малко.

Бърд се оживи, допи виното си и доближи лице до Роман.

– Късметлия сте, млади момко. Пиете водката си с някой, който може да ви разкаже такава история! Аз съм този някой...

Бърд леко докосна ръкава на Роман и го дръпна към далечния край на залата, където нямаше много хора. Спряха се на една маса, от която току-що хората си бяха тръгнали. Роман с интерес погледна новия си събеседник. Бърд му се усмихна.

– Знам какво си мислите в момента. Смятате, че ще ви разкажа любовната история на престарял американец, опитвайки да ви я продам като супер приключение.

Роман неловко се опита да отговори, но Бърд положи на рамото му ръката си с масивен пръстен на малкия пръст и продължи сам:

– Какво знаете за Рудолф Хес? Сигурно сте чували нещо, но съм сигурен, че не знаете подробности. И как няма да ги знаете – тези подробности са известни на много малко хора.

– Онзи същият, който е летял към Чърчил? Казват, че Хитлер го е накарал.

– Да, да, той, същият.

– Но нали полетът му завърши с неуспех и Хес беше арестуван? И беше осъден в Нюрнберг... – Роман се огледа оживено. – И стоя в затвора до смъртта си? Старият нацист – веднъж прочетох историята му. Умря и слава Богу, един негодник по-малко.

Бърд реагира моментално:

– Рудолф Хес беше затворен в „Шпандау“. Това е затвор в Берлин. Един ден пазачите го намерили обесен. Около тази история се вдигна много шум. – Бърд замълча за няколко секунди, а старите му пръсти замачкаха тромаво салфетката, която беше взел от масата. – Аз бях директорът на този затвор. Той беше мой приятел. – Бърд се наведе още по-близо до Роман. – И знам как умря той. Не беше самоубийство – Хес беше убит.

Роман не го прекъсна, но по лицето му се плъзна скептична, дори някак гнуслива гримаса.

– Страхотна история, но за жълтата преса. Не искам да ви обидя, но обикновено всички подобни истории са измислени – Роман отпи от чашата с вода, която беше на масата.

Бърд мълчеше. Изобщо не реагира на думите и мимиката на Роман. Салфетката в ръцете му се превърна в навито бяло топче. Със светкавично движение, изненадващо за непохватните му пръсти, той запрати хартиеното топче в празната чаша на другия край на масата. След като се увери, че попадението му е точно, кимна доволно с глава.

– Аз бях директорът. Разбирате ли? Всички, които работеха там, бяха свързани с разузнаването... Аз работех в разузнаването, но бях директор на затвора... полковник... полковник от ЦРУ.

Роман се оживи и Бърд продължи:

– Имам навика да правя справки. И въпреки че съм пенсионер, все още мога да направя нещо. И за вас, извинете, също се

осведомих. Вие сте опитен журналист, имате връзки, руснак сте. Това е важно.

– Важно е, че съм руснак?

– Дойдох тук, за да ви видя. Достатъчно ли е?

– Първо, аз не съм руснак в буквалния смисъл. Второ, изви-нете, но изобщо не ви разбирам. За какво става дума? Ще ме вер-бувате ли? – Роман отново се засмя.

Бърд, без да реагира на атаката на Роман, бръкна във вътреш-ния джоб на сакото си и извади визитка.

– Ето ви моя адрес и телефонния ми номер. Стар съм, вечер не ходя никъде, седя си вкъщи. Ако решите да ме посетите, можете да го направите през всеки ден от седмицата. По-добре е да бъде вечер. Тогава ще се убедите, че не разказвам приказки и вероятно ще си намерите тема за писане за следващите двайсет години.

Бърд леко се поклони, обърна се и тръгна към изхода. Роман въртеше в ръцете си визитната картичка, на която имаше само няколко думи – Юджийн Бърд и телефонен номер. Най-долу сто-яха улицата и номера на къщата, добавени със старчески почерк.

ГЛАВА 3

25 април 1941 г. Хитлер разрешава
операция „Хес“

Личният кабинет на Хитлер беше малка стая встрани до официалната зала, в която фюрерът се занимаваше с обичайната си работа – провеждането на срещи и прегледа на документи. В кабинета липсваха очевидните атрибути на властта, с изключение на знамето със свастиката, опънато почти под самия таван. Прозорците на стаята бяха затъмнени, по стените имаше сиво-зелени тапети, а писалището от тъмно дърво и двата дървени фотьойла пред него изчерпваха мебелировката. На стената висеше голяма карта на света, по която с флагчета бяха отбелязани няколко географски точки, понятни само на Хитлер. Отстрани, между масата и прозореца, стоеше малък секретер, върху който беше разположен телефонът. По него можеше да се свързва само с личния секретар на Хитлер, Шмит. Свита на пода лежеше немската овчарка Блонди и от време на време поглеждаше към стопанина си. Хитлер обаче не обръщаше внимание на кучето.

В далечния ъгъл на стаята мълчаливо стоеше старинен часовник от черно инкрустирано дърво. Върху горните ъгли на корпуса на часовника имаше изкусно издълбани орли, държащи в ноктите си подобие на земно кълбо. Но махалото не помръдваше. Часовникът беше спрял, защото Хитлер не понасяше звука му. Работещият часовник предизвикаше у него истеричен

изблик на ярост. За това секретарят винаги спираше махалото преди пристигането на фюрера и го включваше, когато той напускаше кабинета.

Днес Хитлер беше облечен в зелен кител със закопчана яка. Той седеше на масата, скрил ръце в широките ръкави, и гледаше картата.

Раздаде се сигнал от високоговорителя, Хитлер премести креслото до конзолата и включи приемника.

– Аз съм Хес. Имам нужда да те видя. Само ние двамата... Много е важно.

Хитлер слушаше мълчаливо, кимайки леко с глава.

– Винаги можеш да дойдеш при мен. Нов план?

– Да. От моите хора в Англия.

Хитлер взе в лявата си ръка молив с червен кант по края.

– Омръзна ми всичко това. Молотов подписа, а Сталин няма да воюва.

– Мой фюрер, аз имам други...

– Замълчи! – Хитлер прекъсна Хес. – Само вторият фронт. Само вторият фронт! Чуваш ли ме? Притеснявам се за втория фронт!

Хитлер изключи връзката с Хес, стана и бавно закрочи из кабинета, спря се за кратко пред картата и отново обиколи стаята, върна се до масата и седна. Скри ръце в ръкавите на самото си, облегна се назад и затвори очи. След малко се наведе към масата и натисна бутона на комуникатора.

– Ел Бабира – каза той кратко.

– *Jawoll, mein fuhrer!** – чу се ясният отговор на секретаря и след няколко мига Хитлер беше свързан с Ел Бабира.

Ел Бабира беше един от малкото съветници в обкръжението на фюрера. Той беше египтянин. Астролог и ясновидец, пред-

* Слушам, мой фюрер!

ставен на Хитлер от Хес преди много години. Фюрерът се вслушваше в неговите предсказания, търсеше съветите му.

Хитлер попита вяло:

– Можете ли да ми кажете нещо за днес?

Ел Бабира:

– Мой фюрер, вие сте във възход, не се страхувайте от брат си!

– Брат ми? Какъв брат?

– Не всеки брат е този, който е в дома ти – чу се натрапчивият глас на египтянина.

В стаята влезе адютант Шмит. Блонди повдигна глава, изправи се и бавно тръгна към него.

Шмит:

– Райхсминистър Хес.

Хитлер, без да отговори на Ел Бабира, натисна бутона, прекъсвайки разговора.

Хес влезе приведен. Опитвайки се да запази военната си стойка, той повдигна брадичката си.

Хитлер, без да става от стола си:

– Да прием чай.

Хес, още преди да стигне до масата, изрече:

– Адолф, мисля, че нямаме друг избор. Една война на два фронта ще унищожи Райха. Трябва да постигнем споразумение с Лондон. Аз летя, там ме чакат.

Хитлер, без да променя изражението на лицето си, вдигна същия молив с червен кант, скривайки треперенето на пръстите си.

Хес:

– Руснаците никога няма първи да нарушат нашия пакт, но с Англия в тила? Твърде голяма опасност е. Сигурен съм, че Чърчил ще се съгласи с нашия план. Тогава няма да има втори фронт.

Хитлер, леко раздразнен:

– Чувал съм това и преди. Засега това са само приказки. Трябва да се вярва на моите разчети, на моите, не на твоята информация.

Той върна молива на мястото му, стана от масата и бавно тръгна към другия край на кабинета.

Кабинетът на Хитлер беше много по-малък от очакваното. В него фюрерът приемаше най-близките си, включително Хес и Химлер. За разговорите на четири очи Хитлер винаги избираше „стаята на мисълта“, както той наричаше това помещение.

– През последните дни просто не ми казвате нищо друго. Изглежда, че всички използвате един и същ източник.

Хес:

– Не знам какво ти имаш, но гарантирам за моята информация.

Хес беше един от малкото, които можеха да се обърнат към Хитлер на „ти“.

Хитлер:

– При мен беше Рибентроп. Той каза, че се опитва да установи контакти с британското ръководство чрез своите хора в Египет.

Хитлер повиши тон:

– Не възлагам големи надежди на Рибентроп. Химлер ми каза същото. Той какво – да не би да заобича Чърчил, Хес?

Хитлер не вярваше на никого. Но на Хес вярваше – бяха приятели от пуча в Мюнхен.

– Добре. Щура идея, но опитай. Просто нито дума на Химлер. Трябва да знам точно с кого и за какво ще говориш. Но бързай, бързай – няма време. Когато получим съгласието на Чърчил да не воюва срещу нас, ще спрем да ги бомбардираме. Добър план! Добре. Браво, Руди! Мислиш ли, че те са готови за това?

Хес кимна.

– Хамилтън вече ме чака. Приключваме с плана и летя за Англия. Чърчил ще се съгласи. Той няма къде да ходи. И най-важното е, че е алчен. Ако бъде с нас, ще получи тлъсто парче. Ако ли не, ще превърнем Лондон в пепелище.

Хитлер бавно тръгна към креслото си, без да обръща внимание на Хес. Хес мълчаливо вдигна ръка и си тръгна. През малкия процеп между тежката завеса и прозореца проби слънчев лъч и падна върху масивния дъбов глобус. Хитлер го забеляза и заоглежда осветеното място. После дръпна силно завесата и слънчевият лъч изчезна.